

O seară de entuziasm și artă colectivă

La Studioul Institutului de Teatru, într-o sală nu tocmai știută, în anumite seri, și anume în acelea cînd se rostesc versurile marelui Maiakovski, se petrece un eveniment deosebit.

Năvalnic — în pas șuvoi — se rostesc, curg și electrizează publicul, rime și ritmuri ale epocii noastre.

Este bine că tocmai Maiakovski îi învață pe entuziaștii studenți ai Institutului poezia vremilor contemporane.

Este bine că Maiakovski arată că spectacolul contemporan nu se compune din „arii”, cîntate de „vedete”, și că arta teatrului contemporan este arta spectacolului — arta colectivului perfect sudat, care se străduiește, prin orice mijloace, să dea sens tot mai larg ideilor textului.

Maiakovski stă bine infipt cu amîndouă picioarele pe tărîmul comunismului și ne întinde de acolo mina — o mină ce ne îndeamnă să găsim acele modalități de exprimare care să agite masele —, luptînd contra conformismului șablonard al teatrului burgheziei.

Studenții Institutului, realizatorii spectacolului, conduși de Dinu Negreanu și Ion Cojar, au înțeles aceasta, și spectacolul lor a fost bine conceput, interpretat și entuziast trăit. Noi cei din sală, care am aplaudat pe Maiakovski, pe studenți, pe toți la un loc, am aplaudat de fapt o seară de entuziasm și muncă colectivă. Pentru asta le mulțumim.

Important este că Institutul a arătat că poate să pună în scenă lucruri îndrăznețe. Important este că, pe lângă celelalte spectacole Maiakovski, succese mai vechi ale scenelor noastre, se adaugă acest nou succes al tinerilor de la Institut. Spectacol jucat, rostit și înțeles așa cum trebuie. Important este că am privit un exemplu viu de spectacol contemporan-agitatoric, lipsit de sterpe „inovații”.

Să ne gîndim că nu întimplător toate acestea se datoresc lui Maiakovski, marele poet al comunismului.

Și pentru acestea îi mulțumim.

Dinu Cernescu